

ZPRAVODAJ

plzeňské diecéze

4/2020

DUBEN

„Bůh tě miluje za všech okolností.“ Tak zní vzkaz u andělíčka na plzeňském náměstí.
Andělíček už také má roušku. (foto Pavel Říha)

Meditační zahrada Plzeň

s Památníkem obětem zla

sezóna 2020 | otevřeno od 15. dubna do 18. října
středa - neděle | 10.00 - 17.00

meditacnizahrada.cz

Biskupství plzeňské

Meditační zahrada

Úvodník

Milé sestry, milí bratři, vývoj událostí je v této době skutečně překotný. V této chvíli se plně ztotožňuji se slovy Mons. Jana Graubnera, která v reakci na aktuální vývoj událostí zveřejnil jménem všech biskupů Čech a Moravy. K přečtení je na našich webových stránkách www.bjp.cz. Prosim, pozorně si je přečtete a s důvěrou v Boží pomoc se je všichni snažme naplňovat.

V tomto, dá se říci mimořádném, vydání Zpravodaje plzeňské diecéze naleznete můj mimořádný pastýřský list, který jsem vydal na 4. neděli postní a kterým Vás všechny, sestry a bratři, chci oslovit. Snažím se v něm současnou situaci zasadit do širšího duchovního kontextu.

Sestry a bratři, modlím se za Vás za všechny! Zaslal jsem všem kněžím naší diecéze podněty pro jejich službu za stávajících podmínek a vyzývám je, aby se s Vámi ve Vašich farnostech spojili telefonem, mailem či jinými prostředky sociálních sítí. Aby se s Vámi takto modlili, naslouchali Vám a žehnali.

Ozvěte se jim proto, prosím, se svými kontakty, aby tato komunikace ve farnostech mohla být co nejširší.

Nebojme se, věříme v Pána, který přemohl svět!

**Váš biskup
+ Tomáš**

Mimořádný pastýřský list biskupa Tomáše

Pastýřský list

Sestry a bratři z naší plzeňské diecéze, chci v této mimořádné situaci každého z Vás osobně pozdravit. A chci Vás v duchu II. Vatikánského koncilu oslovit jako Boží lid, který je společně na cestě do Božího království (srv. LG 9).

Nejen my zde v plzeňské diecézi, ale všichni věřící v celé České republice jsme od nabytí svobody v roce 1989 putovali jako Boží lid vstříc Božímu království duchovní krajinou, která nám byla docela blízka a známá. Jistě, mnohé se postupně měnilo a při našem putování nás také potkalo nemálo složitostí, ale celá naše cesta byla předvídatelná, byla to cesta krajinou veskrze pestrou a úrodnou. Nabyli jsme tak pocitu, že se vlastně ani jako Církev, ani jako společnost nemusíme ničeho moc obávat, že my sami dobře víme, kudy alespoň v základním směru naše cesta povede dál a jak po ní kráčet.

Teď se ale situace velmi rychle a zásadně změnila. Jako bychom při svém putování vstoupili do zcela neznámé a nebezpečné krajiny. Je to krajina, v níž se naše cesta ztrácí v mlze nejistoty, kde na nás číhají doposud neznámá nebezpečí, kde nás ohrožuje zmatek a strach z neviditelného nepřítele. Stojíme tedy před velkou výzvou nově se zorientovat a nalézt způsob, jak společně jít za současných podmínek s důvěrou a podpírat jeden druhého.

Naše zkušenosti z minulého putování jsou však náhle v mnohém nepoužitelné, protože nikdo z nás nic podobného nikdy nezažil. Inspiraci tak nemůžeme hledat v pouhém ohlížení se nazpět. Řešení nenajdeme ani v napodobování vnějších forem minulosti, v níž podmínky života Církve i světa byly tak zásadně odlišné od těch dnešních.

Dnes jsme naopak pozváni hledět dopředu, na toho, který je naším orientačním bodem, na našeho Pána Ježíše Krista. On jde s námi. On je pro nás ten oblačný sloup, který vedl Izraelity při útěku z Egypta. On je pro nás tou hvězdou, která vedla mudrce na cestě do neznámého Betléma. On je Cestou, Pravdou i Životem v této naší těžké situaci (srov. Jan 14,6). Proto jsme nyní v první řadě pozváni posilnit vztah s ním. Jen tak budeme jako křesťané schopni obstát a být připraveni v Jeho síle pomáhat i druhým.

Nenechme se proto oklamat různými falešnými vykladači a nesnižme se v této chvíli k pouhému moralizování. Jasně odmítněme někdy tak lákavá vysvětlení o Božím hněvu či trestu, který je důvodem současné tíživé situace. Náš Bůh není Bohem trestajícím. On je Emanuel, tedy Bůh s námi, který pro nás zemřel na kříži a pomáhá nám i v těchto náročných časech. To On ve svém milosrdenství

vládne jako Zmrtvýchvstalý dějinám, jak budeme vyznávat o velikonoční vigílii, ať už její slavení bude jakkoliv omezeno.

To, co náš vztah s Kristem vytváří a posiluje, je víra, naděje a láska. Tyto tři božské ctnosti, jak je v Církvi tradičně nazýváme, nás uschopňují kráčet dál správným směrem i neznámou krajinou.

Vyzývám Vás proto, sestry a bratři, k posílení víry. Modlete se, scházejte se k modlitbě ve Vašich rodinách, čtete Písmo svaté, prostě o požehnaní a požehnaní si navzájem vyprošujte. Vyzývám Vás, manželé, modlete spolu, vyzývám vás, otcové i matky, zvěte k modlitbě své rodiny, vyzývám vás mladé, využijte svoji digitální šikovnost k vytváření modlitebních skupinek přes sociální sítě, a to jak pro sebe, tak i pro nás ostatní, kteří to s počítačem moc neumíme. Vyzývám Vás osamocené, modlete se růžencem či breviář s druhými přes telefon a tak překonávejte svoji samotu. Paradoxně právě nyní, kdy je tolik věcí zásadně omezeno, je doba příhodná oživit aktivní dospělou víru a posílit svoji věrnost v modlitbě. Nebudme pouze pasivními konzumenty on-line bohoslužeb, budme muži a ženami modlitby, každý sám za sebe i v malých společenstvích domáčí církve.

A budme lidmi naděje. Pán jde před námi i temnotou rokle (srov. Ž 23) a cesta jím vedená neomylně směřuje k radosti, kterou může dát jen On sám. Dobro je silnější než zlo, tomu věříme, to je základ životního postoje křesťana, který svoji víru neukončil meditací nad utrpením Krista na Golgotě, ale prošel až k pravdě vzkříšení. Proto jsme my křesťané v dnešní situaci, ve které se o nás může pokoušet snad až beznaděj Velkého pátku, pozváni k životu v naději na dobro, jež přináší naplnění do každého lidského života. A jsme také posláni touto nadějí oslovit druhé. Naděje se má skrze nás šířit mnohem nakažlivěji, než se šíří současný nebezpečný virus. Vždyť „nadějí jsme spaseni“ (Řím 8,24), jak říká apoštol Pavel a s ním i papež Benedikt ve své encyklice o křesťanské naději „Spe salvi“, kterou v současné náročné době velmi doporučuji k četbě a meditaci.

Oživme v této pohnuté době také svou důvěru v Boží bezpodmínečnou lásku. Naslouchejme svým srdcem slovům, která apoštol Pavel adresoval křesťanům v Římě: „Kdo by nás mohl odloučit od lásky Kristovy, snad soužení... hlad... či zabítí?... Ale v tom všem skvěle vítězíme skrze toho, který si nás zamiloval.“ (srov. Řím 8, 35-37) Srdce osvěžené důvěrou v Boží lásku se pak přirozeně stává zdrojem autentické lásky k druhým. V ní budme vnímaví pro to zcela konkrétní, co je nyní třeba. Nabídněme své síly potřebným, podporujme své blízké telefonicky, pišme jim maily, povzbuzujme je. Zapojme se do dobrovolnických aktivit.

Sestry a bratři, rád bych Vás všechny povzbudil v duchu našeho letošního diecézního hesla: Nebojte se! Jestliže následujeme svého Mistra a Pána, jdeme i v náročných situacích správným směrem. Je téměř jisté, že náš svět po ukončení virové pandemie bude jiný. Pravděpodobně to bude svět, ve kterém na mnohé dopadne i velká tíže hospodářských důsledků a sociálních nejistot. Přimknutí se ke Kristu ve víře, naději a lásce je nám však zárukou, že se opravdu nemusíme bát. On sám nám ukáže, kudy se ubírat dál, jak si navzájem pomáhat a být pohotoví ke službě bližním. Ani v neznámé krajině nových a snad i náročných životních podmínek se nestaneme tuláky či psanci. Budeme i nadále živým li-

dem Božím krácejícím stezkou vyvolení společně s Matkou Boží, jak o tom psal z komunistického vězení Václav Renč ve svých loretánských litaních. (viz. Lore-tánské světlo, invokace Panno věrná)

Při liturgii na Popelčnický středů zazněla modlitba, ve které jsme prosili, aby nás půst posílil. Jsem přesvědčen, že v současné situaci je správné znovu a naléhavě prosit Boha o posilu i tímto způsobem, a proto zvu celou naši diecézi, aby se následující pátek 27. března spojila v postu, který nás posílí na naší duchovní cestě neznámou krajinou dnešních dnů.

Sestry a bratři, děkuji Vám všem, kteří se nasazujete v současné krizi pro dobro druhých. Děkuji Vám všem, kteří respektujete náročná, ale smysluplná nařízení vlády, a tak chráníte sebe i druhé.

Papež František hned na začátku své první programové encykliky Evangelii gaudium vyzývá každého křesťana, a to výslovně v jakékoliv situaci, aby hledal Ježíše Krista a řekl mu, že ho potřebuje. Rád bych nyní uposlechl této papežovy výzvy a zvolal jménem nás všech: Ježíši Kriste, právě teď Tě my, ženy a muži, mladí i staří, zdraví i nemocní, celý Boží lid plzeňské diecéze i všichni obyvatelé našeho nemocného světa moc potřebujeme, vysvobod' nás a přijmi nás v této tíživé situaci do své vykupitelské náruče (srov EG 3). Amen.

S požehnáním a v modlitbě

Váš biskup Tomáš

22. března 2020, čtvrtá neděle postní

Václav Renč

Panno věrná

*upřeně jdoucí stezkou vyvolení
sama jak prst v zásnubním prstenu,
den nesouc skrze věavu denní
zaposlouchána v píseň pramenů*

*Oroduj za nás
kdo pili z křestních vod a nad vodami
zář Ducha spatřili se vznášet v tmách;
ať trpělivě snesem sebe samy,
když zatěžujem vlastních křídel vzmach;*

*ať navzdory sirénám a pochybnostem
tvou pečeť nesem v srdce vpálenou!
Ať zítka v štěpnících jsme letorostem,
ať plamenem jsme v moři plamenů!*

Nebojte se!

Dostáváte jako nabídku dalších deset biblických citátů, v nichž zazníávají slova „**Nebojte se!**“ Můžete si vybrat jeden z nich jako svého „průvodce“ na měsíc duben, můžete si ho najít v Bibli, přečíst v kontextu příslušné kapitoly, naučit se ho nazpaměť, s někým se o něj podělit...

Úryvky na duben (podle ekumenického překladu – ČEP):

31. Izajáš jim řekl: „Vyřidíte svému pánu: Toto praví Hospodin: **Neboj se** těch slov, která jsi slyšel, jimiž mě hanobili sluhové asyrského krále.“ 2Kr 19,6

32. Buď rozhodný a udatný! **Neboj se a neděs!** 1Pa 22,13

33. Buď rozhodný a udatný, jednej! **Neboj se a neděs!** Hospodin Bůh, můj Bůh, bude s tebou. Nenechá tě klesnout a neopustí tě, dokud veškeré dílo prací na Hospodinově domě nedokončíš. 1Pa 28,20

34. Z šesti soužení tě vysvobodí, v sedmi nezasáhne tě nic zlého, ... **a neboj se...** Job 5,19,22

35. **Jen se neboj**, bohatne-li někdo a množí-li slávu svého domu. Ž 49,17

36. **Neboj se** náhlého strachu, až přijde spoušť na svévolníky. Př 3,25

37. Řekni mu: Zachovej klid a **neboj se, neklesej na mysli** kvůli těm dvěma čadícím oharkům, že hněvem plane Aramejec Resín a syn Remaljášův. Iz 7,4

38. Ježíš to uslyšel a řekl: „**Neboj se, jen věř** a bude zachráněna.“ Lk 8,50

39. **Neboj se** toho, co máš vytrpět. Hle, ďábel má některé z vás uvrhnout do vězení, abyste prošli zkouškou, a budete mít soužení po deset dní. Buď věrný až na smrt, a dám ti vítězný věnec života. Zj 2,10

40. **Nebojte se** jich tedy; neboť není nic zahaleného, co nebude jednou odhaleno, a nic skrytého, co nebude poznáno. Mt 10,26

Nebojte se!

Ptáme se také vás: Jak se vyrovnáváte se strachem?

Díky za dobrý podnět k zamyšlení. Já bych pro sebe tu otázku přeformuloval – jak se vyrovnávám se špatným fungováním strachu? Protože správně fungující strach považuji za dobrý, třeba v duchu Werichovy pohádky František Nebojsa: strach je jako cit v prstech – nemáš strach, saháš do ohně, uhoříš. Tedy když strach správně funguje, do ohně nesáhneš. Myslím si, že podobně jako nepřítomnost strachu (u Nebojsy) je i přehnaný strach symptomem hlubšího problému v jádru člověka. Když strach přijde, ptám se, jestli je přiměřený a můžu mu věřit. Už to, že si to uvědomuji, mi pomáhá, protože pak strach neberu tak vážně. Dlouhodobě čerpám inspiraci i z křesťanství, které o tomto zranění v jádru člověka dobře ví a snaží se ho léčit, tam, kde si člověk sám vlastními silami nemůže pomoci. **Šimon Kos**

Nebojte se a napište nám i vy, jak se vyrovnáváte se strachem.

Na vaše odpovědi se těšíme na adrese zpravodaj@bip.cz (nám. Republiky 35, Plzeň).

Vědomostní soutěž Znalec plzeňské diecéze

Soutěž

Pozvání a pravidla

Milí přátelé,
stále se můžete zapojit do vědomostní soutěže s názvem *Znalec plzeňské diecéze*, soutěž potrvá až do 12. září. Je určena všem, kteří žijí na území naší diecéze. V tomto zpravodaji najdete 10 nových otázek, na které můžete odpovědět písemně nebo elektronicky do konce dubna.

Odpovědi zasílejte na adresu Biskupství plzeňské, Jana Lazarová, nám. Republiky 35, 301 00 Plzeň nebo soutez@bip.cz.

Prosíme o zaslání odpovědí podle tohoto vzoru:

Soutěž: Znalec plzeňské diecéze – 2. kolo

Jméno a příjmení:

Adresa:

Odpověď:

1.....

2.....

atd.

Správné odpovědi se dozvíte v následujícím zpravodaji a dozvíte se také dalších 10 otázek.

Vyhodnocení soutěže proběhne při diecézní pouti 12. září 2020 v Teplé. Hlavní odměnou pro 3 největší znalce naší diecéze bude celodenní pobyt v Plzni s návštěvou církevních míst a oběd nebo večeře s otcem biskupem Tomášem v jeho domečku. Dalšími odměnami budou volné vstupenky do některých církevních objektů v naší diecézi a věcné dary. Každý soutěžící, který odpoví na všech 50 otázek (i když ne na všechny správně), obdrží po skončení diplom s účast v této soutěži.

Věřím, že Vás tato soutěž zaujme a přispěje k většímu poznání naší diecéze a jejího života.

Za všechny spoluautory přeji úspěch v soutěži.

P. Jakub Holík, generální vikář

Znalec plzeňské diecéze – 2. kolo

Prosíme o pečlivé přečtení každé otázky a zodpovězení všeho, co obsahuje.

1. Jaké je přesné datum vzniku naší diecéze a který církevní svátek se ten den slaví?
2. Kde se nachází farní kostel zasvěcený křestnímu patronovi našeho otce biskupa?
3. Na plzeňském centrálním hřbitově je pochován jeden český biskup. Uveďte jeho jméno a rok narození a úmrtí.
4. V katastru které obce se nachází poutní místo sv. biskupa Wolfganga, lidově nazvané Bolfánek?
5. Jak se nazývá oblast v Rumunsku, ze které přišlo hodně českých krajanů do naší diecéze (zvláště na Plzeňsko, Rokycansko a Chebsko)?
6. Jak zněla diecézní motta pro roky 2017, 2018 a 2019?
7. Farnost Plzeň – západ nemá farní kostel v Plzni, ale v obci mimo město. Jak se obec jmenuje a komu je zdejší kostel zasvěcený?
8. Ve které obci s poutním kostelem a hradem se natáčel v roce 1978 známý film „Balada pro banditu“ s Miroslavem Donutilem?
9. Ve kterém klášteře, přeměněném na kasárna, prožil vojenskou službu zpěvák Karel Kryl, který zde byl inspirován ke své známé písni „Anděl“?
10. Do kterých farností patří „zbožné“ obce Boží Dar a Hromnice a do které „bezbožná“ obec Bezděrov?

Odpovědi na otázky z 1. kola

1. Na území kterých samosprávných krajů leží plzeňská diecéze?
Na území Plzeňského, Karlovarského, Ústeckého a Středočeského kraje.
2. Kde najdeme farní kostel „Tří králů“?
Ve Stanovicích u Karlových Varů.
3. Na kterém poutním místě se uctívá Panna Maria „v ořeší“?
Na poutním místě Chlum sv. Máří.
4. Na území naší diecéze se narodili 2 čeští kardinálové. Jak zní jejich jména a ve kterém roce a kde se narodili?
Karel Kašpar narozen r. 1870 v Mirošově u Rokycan a Josef Beran narozen r. 1888 v Plzni.
5. Ve které obci žije jediná řeholní komunita sester mimo město Plzeň a jak zní název této kongregace?
Ve Strážově u Klatov žije komunita Sester Neposkvrněného Početí Panny Marie (Františkanky Marie Immaculaty).
6. Kde se vaří pivo, pojmenované po jednom českém světci, který je zobrazován s ďáblem na řetěze?
V Chyši u Žlutic.
7. Na kterém hradě v naší diecézi se nějaký čas zdržovala mladá Anežka Česká a komu je zasvěcen farní kostel pod tímto hradem?
Na hradě Loket. Kostel je zasvěcen sv. Václavovi.
8. Ze které farnosti pochází český fotbalista a držitel Zlatého míče Pavel Nedvěd?
Pavel Nedvěd pochází z farnosti Skalná u Chebu.
9. Ve kterém městě se pravidelně koná diecézní fotbalový turnaj, tzv. Biskup Cup?
V Domažlicích.
10. Jak zní věta otce biskupa Tomáše, napsaná v blízkosti nejznámější sochy andělka v Plzni?
Bůh tě miluje za všech okolností.

Co se stalo

Co se stalo

ÚNOR

17.–21. února proběhlo ME kněží ve futsalu, český tým skončil desátý.

Cílem evropského turnaje není jenom sportovní aktivita. Záměr a celkový smysl šampionátu (jehož první ročník se uskutečnil v roce 2003 v Rakousku) je opřen o setkání v mezinárodním společenství kněží a v prožití zkušenosti kněžské identity uprostřed širšího společenství. Prostředkem k tomuto prožitku je společný sportovní, fotbalový zájem. Cílem setkání není jen vzájemné klání, ale také program opřený o společné slavení liturgie, setkání uprostřed společenství místní církve a nakonec také možnost relaxu a odpočinku od pracovních povinností v kněžské službě. Letošní ročník ME kněží ve futsalu hostila Česká republika, šampionát se odehrál v Řičanech u Prahy. V českém výběru nechyběli dva zástupci plzeňské diecéze – P. Marek Hric z Ostrova (kvůli chřipce nakonec nehrající kapitán) a P. Richard Polák z Kralovic. *„Je znát, že hrajeme na domácím hřišti, protože nás fanoušci ženou dopředu, což je velká podpora. Týmů je letos osmnáct, mezi týmy jsou ty, které se považují za favority, i ty, které si přišly prostě zahrát. Řekl bych, že ty hrají s větším klidem, s menšími ambicemi. My jsme někde uprostřed, přišli jsme si dobře zahrát, ale zároveň bychom rádi skončili do desátého místa,“* podělal se o svá očekávání ještě v průběhu turnaje P. Polák.

A jak evropský šampionát nakonec dopadl? Po finálovém penaltovém rozstřelu zvítězili kněží Polska, kteří porazili Bosnu a Hercegovinu, bronz po výhře nad Slovenskem získali Portugalci. Český tým nakonec skončil právě desátý, jedná se o jeho nejlepší umístění v historii turnaje. Gratulujeme!

Konečné pořadí týmů na ME kněží ve futsale 2020: 1. Polsko, 2. Bosna a Hercegovina, 3. Portugalsko, 4. Slovensko, 5. Rumunsko, 6. Maďarsko, 7. Bělorusko, 8. Kosovo, 9. Chorvatsko, **10. Česká republika**, 11. Slovinsko, 12. Rakousko, 13. Itálie, 14. Ukrajina, 15. Albánie, 16. Černá Hora, 17. Srbsko, 18. Kazachstán.

(zdroj: www.cirkev.cz)

23. února sloužil biskup Tomáš Holub společnou mši svatou pro karlovarské farnosti.

Farníci z Karlových Varů slavili společnou mši svatou v kostele Nanebevstoupení Páně ve Staré Roli. Koncelebrovali mimo jiné také emeritní plzeňský biskup František Radkovský a generální vikář pro vikariáty Karlovarského kraje P. Jiří Majkov.

26. února jsme vstoupili do postní doby.

Biskup Tomáš a další plzeňští kněží udělovali popelec v kostele sv. Jana Nepomuckého na Chodském náměstí v Plzni. „Když křesťané nějak rozumí Ježíšově otevřenosti a vnímavosti pro lidství, neznamená to, že tam, kde je půst, je člověk najednou Bohu bližší než tam, kde se raduje. Jsme pozváni, abychom uměli obojí – abychom uměli naplno prožít masopustní chvíle, ale zároveň abychom se uměli také postit. Protože oboje – hojnost i půst – jsou jenom cesty k tomu podstatnému. K tomu, abychom poznali Boží blízkost, zakusili Boží něhu a lásku, abychom objevili Boha, který má člověka rád,“ řekl během své promluvy biskup Tomáš a povzbudil všechny přítomné, aby se jejich příprava na velikonoční svátky nestala pouhým výkonem, ale aby byla skutečně cestou.

29. února proběhl vikariátní den v Klatovech.

Vikariátní den se letos konal v KD Družba v Klatovech. „Je moc fajn, když se každoročně sejdou věřící z celého vikariátu. Letos nás bylo více než tři sta, možná tři sta padesát, atmosféra byla moc pěkná,“ potvrdil nám P. Jaroslav Hülle, vikář klatovského vikariátu. Tématem setkání bylo letošní diecézní motto – Nebojte se! Já jsem přemohl svět –, o své úvahy nad těmito novozákonními verši se podělil generální vikář P. Jakub Holík. Odpoledne byl na programu koncert skupiny Plamínky a také představení sester III. řádu Neposkvrněného početí Panny Marie, organizátoři nezapomněli ani na program pro děti. Vikariátní den byl zakončen mší svatou. Příští vikariátní setkání se bude konat ve Švihově.

BŘEZEN**1. března přijal plzeňský biskup katechumeny mezi čekatele křtu.**

Plzeňský biskup Tomáš Holub si přál, aby všichni katechumeni z naší diecéze, kteří budou letos pokřtěni, byli mezi čekatele křtu přijati společně. Biskup Tomáš se s nimi setkal na 1. neděli postní, nejdříve v Diecézním sále na Biskupství plzeňském. V půl jedenácté pak následovala mše svatá v kostele Nanebevzetí Panny Marie, při níž byli tito katechumeni přijati mezi čekatele křtu. Vyprošujeme hojnost Božího požehnání na cestě ke křestnímu prameni!

Dobrý den, rádi bychom spolu s mým kmotřencem touto cestou poděkovali za krásné a povznášející setkání s otcem biskupem. Velmi mile nás překvapilo, kolik je v plzeňské diecézi čekatelů křtu. V této nelehké době jsou taková setkání balzámem na rozřezanou duši člověka žijícího v uspěchaném jednadvacátém století. Vážíme si každé chvíle, kdy se člověk zastaví a rozjímá nejen nad sebou samým, ale i nad společenstvím, jehož je součástí. S přáním pevného zdraví Vám všem a Vaším blízkým Kateřina Chytrá & Denis Dudáš.

2. března přednášel v Domažlicích o klimatických změnách profesor Jan Bednář.

Česká křesťanská akademie v Domažlicích nabídla veřejnosti přednášku věnující se péči o přírodní prostředí. Hostem akademie byl prof. RNDr. Jan Bednář CSC., který přednášel v malém sále Městského kulturního střediska na téma *Klimatická změna ano, či ne?*

„Pan profesor v úvodu uklidnil všechny posluchače od jakýchkoliv katastrofických scénářů, šířených nejrůznějšími médii,“ napsal nám pan Ivo Kadlec. „Pak nastínil historický průřez změnami klimatu v různých fázích vývoje naší planety a upozornil na přirozené změny klimatu zejména v závislosti na změnách zemské osy. Klasifikoval časové přirozené změny a obrovský význam zpětných vazeb v klimatickém systému. Mohutný vliv člověka v době, kdy dochází k přirozenému oteplování, zvyšuje riziko, že obrovské množství zpětných vazeb, které naše klima udržuje v rovnováze, se může zhroutit.“

4. března požehnal generální vikář Jakub Holík 10. velikonoční várce piva pro papeže.

Před Velikonocemi se pivo z této várky – zlatý ležák Pilsner Urquell – vydá na 1300 km dlouhou cestu do Vatikánu za papežem. Pivovar tak zásilkou pro papeže navazuje na tradici starou více než sto let a plzeňské pivo se zúčastní velikonočních oslav přímo v srdci Říma. „Plzeňské pivo ve Vatikánu je spojení, které už funguje mnoho let, ale já jsem to dříve sledoval spíše z povzdálí, protože pocházím z Moravy. Nyní poprvé mohu být nablízku žehnutí várky piva a popřát tak vše dobré všem, kteří se na vaření piva podílí, ale taky lidem, kteří si o velikonočních svátcích budou na lahodném pivu pochutnávat ať už v blízkosti baziliky svatého Petra ve Vatikánu, nebo tady v Čechách,“ řekl P. Jakub Holík. Ve varně plzeňského pivovaru požehnal velikonoční várce i surovinám, ze kterých se Pilsner Urquell vaří.

Požehnána byla již historicky první várka, kterou uvařil sládek Josef Groll v roce 1842. Do Vatikánu velikonoční várku dovezou marketingový ředitel Roman Trzaskalik a emeritní vrchní sládek Václav Berka a symbolicky ji předají papeži Františkovi. Pilsner Urquell tak pokračuje v tradici, která má své kořeny na konci

19. století, kdy si papež Lev XIII. nechal posílat plzeňský ležák na doporučení svých lékařů. Do Vatikánu letos kromě dřevěného soudku s požehnanou várkou poputuje i 2020 lahví plzeňského ležáku. Společně s pivem posílá plzeňský pivovar každoročně i tematický dar pro papeže. Letos to bude designová litrová lahev Pilsner Urquell ve speciálním obalu. Jedná se o limitovanou edici z dílny uměleckého skláře Lukáše Jabůrka, jež byla v prodeji v předvánočním čase. 10 korun z každé prodané lahve věnoval Pilsner Urquell Centru Paraple u příležitosti 25. výročí od jeho založení.

(zdroj: tisková zpráva Plzeňského Prazdroje, 4. března 2020)

10. března vstoupilo v platnost mimořádné opatření vlády proti šíření koronavirovu, od 12. března byl na dobu 30 dnů vyhlášen nouzový stav. V rámci prevence proti šíření onemocnění byl omezen volný pohyb osob na celém území ČR (s výjimkou cesty do zaměstnání, obstarání základních potřeb či nezbytné cesty za rodinou). V souladu s tímto opatřením byly zrušeny všechny veřejné bohoslužby a další duchovní akce na území naší diecéze. Biskup Tomáš udělil dispens od účasti na bohoslužbách po celou dobu nouzového stavu; bohoslužby je možné sledovat prostřednictvím sdělovacích prostředků – v rozhlase, v televizi nebo díky internetovému vysílání. O náhradních termínech zrušených akcí vás budeme informovat.

Nebojte se!

Rozhovor s nigerijskými kněžími působícími v Plzni

Zaostřeno na...

Od poloviny října 2019 působí v naší diecézi, především v Plzni, dva kněží z Nigérie: **otec Emmanuel** a **otec Timothy**. Postupně poznávají naši kulturu, statečně překonávají různé nástrahy, ať už v podobě kulturních odlišností, nebo rozdílného klimatu. Emmanuel a Timothy se rádi seznamují s lidmi, i my jsme je moc rádi vyzpovídali.

Čím je charakteristická země, odkud přicházíte?

Emmanuel: Nigérie je země bohatá na přírodní i lidské zdroje, počínaje hojností zemědělské produkce – chovem dobytka a pěstováním plodin přes ropu, zemní plyn, uhlí, železnou rudu, draselné a jiné pevné minerály. Máme největší populaci černošského obyvatelstva a jsme pátým nejlidnatějším státem světa. 200 milionů obyvatel je tvořeno 250 etnickými skupinami, kmeny a jazyky a spojeno angličtinou jako lingua franca.

Timothy: Ve srovnání s Českou republikou je Nigérie rozvojovou zemí. Co se týče rozlohy a populace, tak je mnohem větší než Česká republika. Jsme zemí požehnanou na přírodní i lidské zdroje. Bohužel politický režim zneužívá mnoho věcí, a proto jsme tam, kde jsme. Bůh ať pomáhá lidem naší země!

Jaké největší rozdíly vnímáte mezi Nigérií a Českou republikou?

Emmanuel: Nigérie je velmi odlišná v mnoha věcech. Především tím, že Nigérie je – oproti monolitické České republice – multikulturní společností. Dalším rozdílem je počasí. Nigérie má požehnání v tom, že jsou dvě období – období deště a sucha, Česká republika zas v tom, že má čtyři roční období. To je fakt, který zdůrazňuje Boží všemohoucnost. A rozdíl je samozřejmě v jídle a stravování. To byl jeden z prvních kulturních šoků v Plzni. Když nás biskup Tomáš pozval na oběd

hned den po našem příjezdu, chtěli jsme si dát to, co na menu vypadalo, že bude italská rýže. Doufali jsme, že to bude rýže, jakou známe, ale přišlo překvapení. A také když jsme šli poprvé na mši, očekávali jsme ohromnou návštěvnost jako v Nigérii. Místo toho jsme byli v téměř prázdném kostele. Jaký ukrutný rozdíl.

Timothy: Každá lidská společnost má svou vlastní kulturu, i když všichni lidé jsou si rovni svými právy a důstojností, ať již mají jakoukoliv barvu pleti nebo jiné rozdílnosti. Mluvíme-li o srovnávání, žádná země nemůže být srovnávána s jinou, protože všechny mají své krásy i své ošklivosti. A kdo je soudcem pro tato srovnání? A jaká jsou měřítka pro tato srovnávání?

Co je vaší misí zde v České republice a jaké jsou plány pro váš zdejší pobyt?

Emmanuel: Dle záměrů biskupa jsme sem přijeli studovat evropskou kulturu a dějiny a další příbuzné obory.

Timothy: Teď právě studujeme jazyk a budeme ve studiích pokračovat. Dále se budeme věnovat tomu, k čemu nás biskup ve své diecézi určí.

Jak těžké je pro vás studium češtiny?

Emmanuel: Samozřejmě jako pro každého anglicky mluvícího člověka, čeština je prý jeden z pěti nejtěžších jazyků. Nejsme tedy výjimkou, i pro nás je velmi těžká. Na druhou stranu – je zajímavá a děláme pokroky každým dnem.

Timothy: Čeština je docela těžká, ale postupně si zvykáme.

Můžete popsat nějakou situaci nebo nedorozumění, do kterého jste se dostali právě z důvodu jazykové bariéry?

Emmanuel: Zřejmě největší nedorozumění nastalo asi tři dny po našem příjezdu. Jeli jsme tramvají a ještě jsme neznali způsob fungování MHD. Právě kvůli jazykové bariéře jsme nebyli schopni nic vysvětlit revizorovi, který trval na tom, že musíme zaplatit pokutu. Skončilo to tím, že jsme každý zaplatili 500 Kč.

Timothy: Nejtípnější byl hned první den, když jsme šli s biskupem do restaurace a objednali si něco, o čem jsme mysleli, že to bude rýže. A nejhorší zas to, když jsme v tramvaji potkali revizora a aniž bychom věděli, co se děje, tak jsme hned museli zaplatit tisíčovku.

Co děláte ve volném čase a na co se těšíte?

Emmanuel: Rád hraju fotbal, cestuju a poznávám nová místa a lidi.

Timothy: Nejradší hraju tenis, čtu a modlím se.

Kde se s vámi můžeme setkat?

E, T: Můžeme vás pozvat na mši svatou každou sobotu ve 20 hodin v anglickém jazyce v kostele Nanebevzetí Panny Marie, kontaktovat nás můžete přes Biskupství plzeňské.

Děkujeme za rozhovor.

Otče Františku, v těchto dnech se dožíváte 30. výročí Vašeho jmenování sv. Janem Pavlem II. pomocným biskupem pražským. Jak se to tehdy všechno událo?

Tenkrát bylo všechno hrozně narychlo. Po Velikonocích měl přiletět na návštěvu papež Jan Pavel II. a bylo potřeba, aby v celém Československu byly obsazeny všechny biskupské stolce. Na svátek sv. Cyrila a Metoděje, který se ve světě slaví na den úmrtí sv. Cyrila 14. února (ale u nás až 5. července), byli jmenováni poslední biskupové neobsazené brněnské a českobudějovické diecéze, tedy biskup Cikrle do Brna a pozdější pražský arcibiskup Vlk do Budějovic. Na Slovensku jich bylo více – v Košicích, Banské Bystrici a tak dále. Pak bylo potřeba doplnit i pomocné biskupy do Prahy, Olomouce a Trnavy. To se stalo 17. března, 400 let od smrti sv. Jana Sarkandera, tehdy ještě blahoslaveného. K tomu výročí jsme byli jmenováni.

Překvapilo Vás, že jste byl mezi jmenovanými?

Byl to pro mě šok, chvíli mi trvalo, než jsem se s tím srovnal. Míla Vlk byl v Budějovicích 31. března vysvěcen na biskupa a já měl v Praze spolu s Františkem Lobkowitzem svěcení o týden později. Světil nás kardinál Tomášek. V Olomouci byli od pana arcibiskupa Vaňáka vysvěceni pomocný biskup Graubner a Hrdlička. V Trnavě pak od arcibiskupa Sokola Dominik Tóth a Vladimír Filo.

Kdy přesně jste se dozvěděli, že se o vás uvažuje jako o nových biskupech?

Od začátku února jsme jezdili po zahraničí, abychom se seznámili s tím, jak se řídí církve ve světě. Jedno auto jsem řídil já, jel se mnou Miloslav Vlk, Tomáš Halík a Aleš Opatrný, druhé řídil Jan Graubner a jel s Františkem Lobkowitzem a Jiřím Mikuláškem. Jeli jsme trasu Vídeň–Graz–Salzburg a Mnichov. Míla večer 14. února navrhl, že bychom si měli poslechnout vatikánský rozhlas, že mohou být jmenováni noví biskupové. A skutečně oznámili jmenování Miloslava Vlka do Budějovic, tak jsme to oslavili.

Poté jsme využili toho, že jsme byli v Mnichově, abychom se poohlédli po nějakých biskupských atributech, které u nás tehdy nebyly k sehnání, jako je solideo, cingulum a tak dále. Šli jsme do obchodu k mnichovské katedrále Frauenkirche. Prodavač z nás byl nejprve rozpačitý, protože se najednou objevila horda chlapů a chtěla biskupské propriety. Pokorně musím uznat, že tomu napomohl i dozvuk oslav, kdy jsme si Mílu jako nového biskupa dobírali, oslovovali ho „Vaše Excellence“ a měli z toho legraci.

A když potom přišla řada na Vás?

Pamatuji si neděli odpoledne 10. března. Myli jsme s pomocným paterem Josefem Rybenským po obědě nádobí. Když zazvonil telefon a slyšel jsem, že volá pan biskup Liška, abych k němu druhý den přišel, tak se mě zmocnilo takové zlé tušení, o co by se mohlo jednat, protože se o mně uvažovalo už předchozí rok. Tehdy to nakonec díky bohu připadlo biskupu Liškovi a Lebedovi.

Po roce si Vás ale biskup Liška zavolal, aby Vám oznámil, že svému osudu stejně neuniknete.

Biskup Liška mi po příjezdu řekl, abych se posadil. Následně mi sdělil, že Svatý Otec mě a Františka Lobkowicze chce jmenovat pomocnými biskupy kardinála Tomáška. Ze sedu jsem hbitě vyskočil a začal se ptát, proč zrovna já a proč ne třeba někdo známější, jako je Aleš Opatrný nebo Tomáš Halík. Biskup Liška mě ale posadil zpátky s tím, že ti ještě mají čas a že teď je řada na mně.

Je možné jmenování biskupem odřeknout?

To jsem se také hned ptal, ale biskup Liška mi na to řekl, že měl také podobný nápad při svém jmenování, že to sice možné je, ale že se to Svatému Otci nedělá. Vzal jsem si tedy nějaký čas, abych si mohl promluvit se svým duchovním rádcem. Sebral jsem se a jel z Hradu do Karlína k P. Pilíkovi. S vykulenýma očima jsem mu ten „průšvih“ vylíčil. On se rozesmál: „To není průšvih, to je vůle Boží.“ Z tohoto pohledu jsem nad tím do té doby ještě nepřemýšlel, ale odporovat takovému argumentu moc nešlo. Společně jsme poté sepsali Svatému Otci dopis, že jmenování přijímám, a já dopis odnesl zpět biskupu Liškovi. Zároveň jsme se domluvili, že se to vyhlásí 17. března na památku bl. Jana Sarkandera.

Zmínil jste pomocného pátera Rybenského. Kdo to byl?

Byl mezi námi velký věkový rozdíl, on šel do penze už někdy v 70. letech. Pracoval jako lesní technik, předtím byl zavřený kvůli práci s mládeží. V roce 1968 mi ho dali jako výpomoc do Františkových lázní. A už tehdy mi také pomáhala sestra Monika, které mě doprovází dodnes, i když jsem už emeritní.

Co Vám nejvíce běželo hlavou a srdcem v době mezi oznámením o záměru Svatého Otce a samotným svěcením?

Na přemýšlení jsem měl sice čas, protože jsem krátce poté lehnul s chřipkou, ale zároveň jsme dělali rekonstrukci na faře, tak jsem o všem uvažoval mezi roztaženými skříněmi a stavebním hlukem. Nejvíce mi ležela na srdci příprava, měl jsem na to čtrnáct dní. Společně s Miloslavem Vlkem jsme vykonali poslední týden před jeho svěcením na Lomečku u Vodňan exercicie. Probírali jsme kodex o biskupech, dokumenty II. Vatikánského koncilu a další záležitosti, které se nás týkaly. Poté jsme jeli rovnou do Budějovic, kde byl Míla vysvěcen biskupem Liškou, protože kardinál Tomášek, který ho měl správně světit, si na cestu do Budějovic netroufal. Naopak přijela spousta biskupů z Německa, Rakouska a dalších zemí. Když přišla řada na nás, už jsme věděli, kde se dá co koupit, aby to mělo správné biskupské lemování a tak dále. Kleriku jsem si nechal užít v Praze v krejčovství U Adama. Ale že to bylo všechno narychlo, dokládá i to, že jsem

do Prahy do prázdnin dojížděl, protože jsem neměl připravené místo. Svěcení ale byla velká sláva. Pro mě to bylo symbolické, protože jsem byl v katedrále vysvěcen i na kněze. Brzy tomu bude již padesát let.

Aby toho nebylo málo, tak Vám rovnou přidali i zodpovědnou funkci na biskupské konferenci.

Velikonoce jsem ještě strávil jako novopečený biskup ve Františkových lázních, ale hned v úterý po Velikonocích nás zapřáhli do služby, když se konalo první setkání kompletní české a slovenské biskupské konference. Tam jsem byl zvolen za sekretáře. Jako pomoc jsem dostal Tomáše Halíka, který měl na starosti českomoravskou část sboru, pan biskup Eduard Kojnok měl na starosti Slovensko a já federální věci. Předsedou byl kardinál Tomášek a místopředsedou spišský biskup Tondra.

Do toho pak ještě přišla návštěva papeže Jana Pavla v Československu, na kterou se čekalo bezmála tisíc let. Jak se na Vás, jako na biskupy-nováčky díval?

S papežem jsme se setkali v dubnu, poprvé na letišti. Když jsem se mu představil, tak hned věděl, že jsem sekretářem biskupské konference, u biskupa Lobkowicze zase věděl, že pochází ze starého rodu a znal jeho předka Mikuláše z Eistadtské univerzity. Měl nás pěkně přečtené! Byly to slavné, ale také náročné dny – jeden týden svěcení, druhý týden bohoslužba s papežem na Letné a pak začala práce na zelené louce s rozběhem biskupské konference. Nikdo jsme tehdy moc nevěděli, jak se to dělá.

Sekretariát biskupské konference tehdy začínal v Arcibiskupském paláci, někde nad dnešním Sálem kardinála Berana. Velkou pomocí nám byl pražský generální vikář biskup Škarvada. Jako jediný měl zkušenosti ze světa, věděl, co se jak má dělat, tak jsme si k němu často chodili pro rady.

Pak se začalo jednat o navrácení budovy Arcibiskupského semináře a fakulty. Soudruzi z budovy udělali centrum vývozu komunistické revoluce do Jižní Ameriky, v budově nechali tedy i znak biskupa Kordače, obraz Mojžíše či Krista, protože na to lidé z Latinské Ameriky slyšeli. Nicméně to bylo velmi rozvláčné. Zasáhl nakonec poslanec Igor Němec, bratr nynějšího ředitele pražské charity. Zašel se mnou na vrátnici a k vedení toho domu, abychom ten dům získali, a skutečně se to nakonec podařilo.

Jak je vidět, popasoval jste se s novým úkolem dobře, protože Vás za chvíli čekalo další biskupské stěhování.

Miloslav Vlček, který vystřídal kardinála Tomáška, asi věděl, že se se mnou počítá do nově vznikající plzeňské diecéze. Už začátkem roku 1993 mi říkal, abych si začal hledat nástupce, protože mohou přijít nové výzvy. Jako nástupce jsem tedy začal chystat P. Václava Slouka. Co se chystá, jsem ale pochopil až později. Generálním sekretářem konference jsem byl od dubna 1990 do poloviny roku 1993. Pak jsem nastoupil jako historicky první sídelní biskup do Plzně.

Budovat diecézi na zelené louce, navíc v kraji, který po druhé světové válce utrpěl výměnou obyvatel a hodně se tak odcizil svým kořenům, Vás muselo postavit před mnohá těžká rozhodnutí.

Nejtěžší byly problémy s kněžími, jak to udělat, když třeba někdo odešel, nebo kde kněze vůbec sehnat a také jak naložit s velkými kostely, které ale mnohdy ani nebyly potřeba. Dlouho jsme váhali, ale pak jsme usoudili, že nejlepší bude kostely předávat obecním úřadům nebo státním institucím. Bylo to těžké rozhodnutí, ale povedlo se. Nyní můžeme kostely využívat, nový majitel charakter prostoru respektuje a máme i předkupní právo. Mnoho kostelů také opravili sudetští Němci nebo jejich potomci, celkem asi 50. Také jsme začali spojovat farnosti dohromady, abychom ušetřili papírování, a to se také myslím podařilo. Z 354 farností jich dneska máme asi sedmdesát. Náročné také bylo, když mi onemocněl generální vikář Josef Žák a nemohl funkci dále vykonávat. Musel jsem si tedy na strahovském opatovi Michalovi Pojezdném vyprosit Adriana Zemka, který rozjel mnoho věcí. Ale po deseti letech nelehké služby mi také utekl, tak jsem zaangažovat Roberta Falkenauera, kterého pak nahradil znovu Josef Žák, který se mezitím uzdravil.

Poslední fáze mého biskupského života byla dána abdikací v roce 2014, kdy jsem dosáhl sedmdesáti pěti let, kterou papež přijal pod podmínkou „nunc pro tunc“, tedy že to přijímá pro tu chvíli, kdy to bude potřeba. Začalo se jednat o nástupce a to probíhalo až do roku 2016, kdy byl 12. února jmenován můj nástupce, druhý plzeňský biskup Tomáš Holub.

Když se ohlédnete zpět za posledními třiceti lety, co se Vám vybaví jako nejkrásnější moment?

Nejkrásnější bylo, že jsem se dostal k Božím tajemstvím, jako jsou svátosti a svěcení, ale také jsem byl blíže společenským událostem. Třeba po zvolení prezidenta Havla jsem doprovázel jeho ženu Olgu do katedrály na Te Deum nebo později jsem k prezidentovi přivedl Matku Terezu.

Co bys, Otče biskupe, po své třicetileté zkušenosti doporučoval novým biskupům?

Situace se od té doby velice změnila, ale důležité je jedno: já jsem měl za sebou společenství Fokoláre, které mě vedlo a formovalo. Podobně také ostatní biskupy mé generace, jako byl Míla Vlk nebo Jenda Graubner. Byl to dar, ze kterého jsme mnoho získali, a jsem za něj moc rád. Doporučil bych tedy novým biskupům, aby za sebou měli silnou spiritualitu. Aby měl člověk sílu a byl tlačěn jít na hlubinu, protože jinak ho nával povinností sešrotuje a vyplyne na povrch, místo aby zůstal v hloubce.

Jaká vlastnost se vám v úřadě osvědčila?

Biskup má být prorok, který má říkat pravdu ke skutečnosti, jaká je, jako to dnes dělá biskup Dominik nebo olomoucký biskup Graubner. Důležitá je také pokora, aby se z biskupů nestali klerikálové. Když jsem jednou uvažoval, proč mě lidé přijímají, jeden laik mi odpověděl: „Protože seš normální“. A to je i důvod, proč lidé berou papeže Františka. Protože je normální. Biskup nemá vyčuhovat. Když bude v lásce a otevřený, lidé si ho sami najdou.

Připravil P. Romuald Štěpán Rob, úprava redakční.

Epidemie koronaviru v ČR – krize jako šance.

Krize jako šance

Jak prožíváte současnou výjimečnou situaci? Jaké máte obavy, co vnímáte jako pozitivní? Jak můžeme v této obtížné době duchovně růst? Jaká je zde příležitost pro církev a naše vnímání církve?

P. Jakub Holík

Kromě obav asi všech lidí o zdraví a životy svých blízkých, o dostatek zdravotních sester, lékařů, ale třeba i prodavaček, policistů či hasičů, mám také jednu obavu, abychom nevzali tuto situaci jen jako dobu, kterou musíme překonat, a zase se pak vrátíme k předchozímu způsobu života. Tato doba je obrovská šance ke změně, ke které bychom se sami asi nikdy nerozhodli kvůli své pohodlnosti, ale která do celého světa přišla

rychle a nečekaně a my máme umět reagovat. Jak? Tuším, že

... obnovenou pokorou každého z nás před křehkostí a nesamozřejmostí našeho života i života druhých.

...obnoveným respektem vůči přírodě, která se brání našemu vytrvalému ničení (za pár týdnů je opět čisté nebe nad městy a čistá voda třeba v benátských kanálech).

...obnoveným bratrstvím se všemi obyvateli planety, kteří jsou v nouzi.

...obnovenou starostlivostí o starší generaci, zodpovědností jednoho za druhého.

...obnovenou poslušností vůči správným, i když omezujícím rozhodnutím.

...obnovenou nutností uskromnit se, protože zchudneme materiálně, ale můžeme zbohatnout vděčností za to, co jsme doposud přijímali jako samozřejmé.

...obnoveným vnímáním, že nejsme pány tohoto světa.

Toto všechno nemá odeznít po skončení pandemie, ale má zůstat jako ukazatel cesty. To je naše šance i naděje.

Je to doba pokání, spojená s objevením, vyznáním a nápravou falešných cest. Je to doba osobní modlitby a prohloubení důvěry v dobrého Boha, který jde s námi. Je

to doba objevení, jak silně může promlouvat Boží slovo do konkrétní situace. Jen se zaposlouchejme do prosebných modliteb Žalmů nebo Ježíšových slov Blahoslavenství. Je to doba, kdy nemáme prostor kostela, ale máme čas k tomu být spolu, spojení provázky zájmu o druhého, vyjádřeného třeba telefonem, dopisem, propojením přes média, přímluvnou modlitbou, požehnáním. Je to doba obrácení se k Bohu, který je uprostřed nás. Je to doba očišťování a proměny církve. Je to doba... To vše je příležitostí k růstu, záleží na nás, jak o tom budeme společně uvažovat, modlit se a hledat nové cesty, po kterých nás chce Bůh skutečně vést.

P. František Radkovský

Já jsem si zánět průdušek odstonal už asi před měsícem, v době před zahájením epidemie koronaviru. Po této nemoci mi však zůstaly zalehlé uši, které se jen pomalu zlepšují. Mám tedy dost velký handicap v tom, že velmi málo slyším, což mě vyřazuje z besed a přednášek většího společenství. Proto je současná situace karantény pro mě „výhodná“ v tom smyslu, že kvůli ní nemohu vykonávat svoji prakticky každodenní službu v charitních zařízeních, kde mám rozhovory se zaměstnanci i s klienty, kterým běžně hraji na kytaru a zpívám s nimi jejich oblíbené písničky. Vzhledem k mému momentálnímu sluchovému handicapu by se mi totiž tato služba nevykonávala úplně nejlíp. Doufám, že během karantény se mi to slyšení úplně uzdraví.

Na podnět zdejšího faráře P. Romualda Štěpána Roba (v Karlových Varech - Rybářích) jsem objevil možnost, jak sloužit věřícím. 16. března jsme měli první mši svatou v domácí kapli snímanou mobilem a přenášenou přes internet. K našemu velkému překvapení ji sledovalo asi 400 účastníků. Z reakcí, které jsme dostali, je zřejmé, že jde o dobrou věc, a proto v tomto způsobu bohoslužby na internetu chceme pokračovat každý den v 18:00. Vzhledem k tomu, že máme známé v Itálii a dali jsme jim to vědět, 17. března jsme měli internetové účastníky i z Itálie, kteří za to byli velmi vděční.

Jinak jsem neustále doma, čímž se chráním před nákazou. Mám sice k dispozici roušku, kdybych potřeboval jít mezi lidi, ale nákupy obstarají jiní a já mám doma mnoho práce. Píšu různé články, o které jsem požádán, připravuji se na exercicie, které mám letos na podzim dávat, a také se snažím víc číst. Teď například čtu objemnou knihu Bílá hora od francouzského historika Oliviera Chaline, který je velkým znalcem našich dějin.

Jaké mám obavy? Zatím tato pandemie prochází ekonomicky silnými zeměmi, které proto mají dobře vyvinutou organizaci zdravotnictví, takže náročnou situaci zvládají. Mám obavu ze situace, která by nastala v některých afrických zemích, které nemají dostatek zdravotnických prostředků, a nedokázaly by proto nemoci účinně čelit.

Jako pozitivní vnímám, že je to příležitost, ba dokonce důraz na větší solidaritu mezi lidmi i mezi státy, protože bez této solidarity se pandemie zlikviduje mnohem hůř a s většími ztrátami. Kéž by to umenšilo sobectví, které mezi lidmi i mezi státy panuje.

V této době můžeme duchovně růst především ve vzájemné solidaritě a ohleduplnosti, které jsou k zamezení šíření viru nezbytné. Nejde tedy jen o respekto-

vání přísných a nepohodlných opatření vlády, ale o růst vzájemné lásky. Navíc, protože jsme v postní době, můžeme omezení daná karanténou brát jako postní sebezápor a také ho lze spolu s modlitbou obětovat za ty, kteří jsou ohroženi infekcí. Jsou to především ti, kteří ostatním slouží: lékaři a sestry, hasiči a policie, ti, kdo ošetřují nemocné nakažené koronavirem, a mnozí další, především ve veřejných službách.

Pro nás katolické křesťany, když nemáme možnost navštěvovat bohoslužby a přijímat Eucharistii, je důležité, abychom se, pro větší setkání s Pánem, víc soustředili na Boží slovo, na obsáhlejší čtení z Písma svatého. Máme k tomu víc času a postní doba je nám výzvou, abychom méně sledovali zábavné pořady v televizi a víc se věnovali Písmu svatému, buď společnou, nebo samostatnou četbou. Přestože není příležitost k osobním setkáním, můžeme se setkávat přes moderní komunikační prostředky a uvědomit si tak, že církev existuje a žije, i když se nemůže sejít v neděli v kostele. Je pro nás každodenní, ne pouze sváteční záležitostí.

P. Pavel Petrašovský

Vybavují se mi teď scény ze skautských táborů. Třeba jak byla bouřka přímo nad námi, blesky sjížděly do blízkého lesa, my vedoucí jsme pobíhali mezi stany uklidňovat brečící děti a nevěděli jsme, jestli se to náhodou netrefí do vlajkového stožáru. Nebo jak přišla nad ránem vichřice, kácelo to stromy, které dopadaly nebezpečně blízko stanů, vyhnali jsme děti do prostředí louky a drželi nad nimi plachtu, abychom je

chránili před deštěm, sami promočení na kost. A člověk si prožije pocity, které město nenabídne, pocity, že všechno není pojištěné, že všechno nemáme ve svých rukou, a najednou nemůžeme nic jiného dělat než čekat, jak to dopadne. Jsou chvíle, kdy se člověk opravdu do modlitby nemusí nutit, modlitba začne být stejně přirozená, jako je strach.

Už dlouho jsme nic takového v globálu prožívat nemuseli, všechno máme v západní společnosti pojištěné, vše je předvídatelné a zařízené. A najednou jsme se bez varování ocitli v době koronavirové. Nejistota je tady, nic nemáme v rukou, nic se nedá pojistit, nic není předvídatelné. A přicházejí pocity, ve kterých pravděpodobně žilo lidstvo neustále až do poloviny dvacátého století, možná takový velmi slabý odvar toho, co prožívali naši předkové při blížící se morové ráně. A kdo ví, jestli to vlastně není pro společnost a pro církev zdravé? Ano, nejistota může vyústit do patologického a ubíjejícího strachu. Nebo také může nejistota vyústit do hluboké důvěry v Boha. My to opravdu nemáme ve svých rukou, Bůh snad ano.

Když jsme byli pozváni spolu s plzeňskými kněžími k biskupovi na poradě, co dělat dál v době zrušených bohoslužeb, moc se mi líbilo, že se to neneslo v duchu „jak tento hrozný čas se zatnutými zuby přežít“, ale v duchu ptaní se, co se má v této době v církvi narodit, čím nás má tato doba obdarovat, čím je pro nás okleštěný život církve vlastně požehnáním. Kdo ví, třeba vzniknou malá společenství scházející se po bytech, třeba se znovu začneme pořádně modlit a čist

Písmo, třeba konečně začneme důvěřovat Bohu, třeba si uvědomíme, že mše svatá, svátosti a společenství farnosti nejsou šedivou samozřejmostí.

Věřím, že každá krize může být šancí. Skoro se to člověk bojí říct, ale možná jsme se opravdu ocitli v Bohem velmi pozeňhaném čase.

P. Pavel Kavec

Jeden můj známý spolubratr v kněžské službě v tomto čase napětí, zmatků a proměn přemýšlel, jak přiložit ruku k dílu ve své farnosti. Protože v uplynulých dnech nesměřovaly naše kroky do kostela na mši svatou, rozhodl se napsat přes web farnosti svým farníkům i tato slova: „Milí moji! V životě jsou chvíle, kdy nám můžou scházet důležité hodnoty. Jedna hodnota by nám ale nikdy scházet neměla: je to povzbuzení. V těchto

dnech v modlitbě intenzivně myslím na naši farnost, národ i celý svět. Modleme se, prosím na tyto úmysly! Modlitba je kyslík, který nám, jako dnes ochranná rouška, pomáhá přežít.“

Začátkem března jsem se svým spolubratrem Josefem stál u nových základů Mariánského sloupu na Staroměstském náměstí v Praze. Na místě, kde v dávných dobách vítězila neznalost historie a zfanatizovaný dav svrhl sochu Immaculaty, po těžké a letité diskuzi klíčí dnes dílo Boží v novém šatu. Poblíž, na Karlově mostě, stojí 30 sousoší. Jedno z nich nese název „Pravá zbožnost“. Uprostřed je Panna Maria. Jednou rukou podává sv. Dominikovi růženec. Na druhé straně je sv. Tomáš Akvinský, jedinečný světec a učenec, kterému Panna Maria podává knihu. Obraz připomíná, jak potřebná je modlitba a jak důležitý je rozum osvěcovaný vírou! To je cesta k pravé, praktické zbožnosti nás všech.

Přiznávám, že v těchto dnech s větší úctou a vděčností беру do rukou růženec a rád vkládám naši diecézi, národ i svět do rukou Panny Marie, která náš národ v dobách zkoušek nikdy neopustila! Žijeme dobu, která chce oživit víru v národě skrz modlitbu v rodinách. Věřím, že právě modlitba nám dodá ten „kyslík“, abychom oživilí duši a pohnuli rozum i srdce k práci pro bližní. Obdivuji a žehnám záchranářům všech složek, dobrovolníkům a všem lidem dobré vůle. Smekám před těmi, kteří po večerech místo sledování televize šili ochranné roušky. Hrdinové jsou i manželé, kteří svým dětem dělali doma úplně nový program, všichni, kdo jste častěji zavolali svým známým a povzbudili je lidským slovem. A něco pro úsměv: v čase karantény jsme konečně zjistili, co máme na dně mrazničky... Přejí si, abychom se po odeznění nebezpečí vrátili s novou vírou, nadějí a láskou do kostelů, zaměstnání, školních lavic, na jarní zahrádky... Obnovení, poučení, bohatší o lásku k Bohu i bližnímu.

P. Richard Polák

Při pohledu z okna na krásné dny počínajícího jara člověka napadá, že tahle země přeci nemůže mít žádný problém. A přeci máme stav nouze! Při pohledu do diáře mě napadá, že bych mohl teď mít víc času na intelektuální práci, ale není v těchto dnech zase tak snadné se soustředit!

Začíná mi být jasné, že bude opravdu zapotřebí nějaký zásah shůry, sami nejsme tuto krizi schopni „vyřešit“. O ten zásah musíme prosit a zároveň zatím dělat, co je v našich silách, tj. „uprostřed utrpení se uchovávat v pravdě“. Také se mi připomínají slova papeže Františka z předvánoční (!) promluvy ke Kurii: „Nežijeme jen v epoše změn, žijeme také změnu epoch.“ Ano, jsme na nějakém rozhraní dějinných tektonických desek...

Je to čas obrácení. Měli bychom z něj vyjít jako lidé s jinými prioritami, anebo přejít k Otci připravení... Křesťané nemají řešit jen své rodiny, ale tam, kde žijí, být vnímatelní jako lidé jiného horizontu a obětavé starosti o druhé. „Utrpení je na světě proto, aby vzbuzovalo lásku, dalo podnět ke skutkům lásky k bližnímu a aby proměnilo celou lidskou civilizaci ve 'společenství lásky'“ (JPII: Salvifici doloris, 30). Vzhůru srdce!

Bogdan Stępień

Potřeba je matkou vynalézavosti. Jakou úžasnou příležitostí je letošní postní doba. Nemusíme pracně vyhledávat umělé sebezápory, stačí potřeba doby. Nota bene v našem paulínském řádu je jednou z charakteristických vlastností otevřenost pro potřeby doby. Máme teď hodně příležitostí uvádět to do živo-

ta. Co teď dělám? Snažím se povzbuzovat skrze telefon, mail nebo i osobně, jak to jde. V kostele se snažím být dvě hodiny k dispozici ke svátosti smíření nebo rozhovoru. Nošení roušky mi nedělá problém, nezatajím, že jsem ještě nedostal odvalu namalovat si na roušku úsměv, abych i tímto způsobem povzbuzoval. S novou situací jsem si uvědomil, jak nutně potřebujeme žít jako společenství. Je tolik lidí v naší farnosti, na které nemám vůbec kontakt a ani nevím, jak se jmenují. Doufám, že právě karanténa nás dokoře k tomu, abychom vyšli z anonyimity. Děkuji všem, kteří nabízejí pomoc. Těším se na vás všechny, že vás zase uvidím.

P. Pavel Fořt

Bojím se, že nebudu dost pozorný k Božím výzvám v této době. Největší šanci vidím v samotném otřesu, kterým naše společnost prochází: Nutí nás intenzivně se zamyslet nad svým životem a jeho náplní, nad našimi rolami a maskami a možností jejich změny nebo odložení, nad svým žebříčkem hodnot... Jako každé utrpení, i toto skrývá poklad. Mile mne také překvapila disciplinovanost většiny našeho národa v respektování opatření vlády, vzájemná ohleduplnost a vlna dobrovolnického nasazení občanů i firem.

Duchovně rosteme ve vztahu s Bohem - donutíme-li se často se zastavit, poprat se o ztišení nitra, neuhnout před konflikty své duše, ale nakonec nezůstat jen u nich a vzpínat se k Bohu, tak jak zrovna každý z nás dokáže: ať už v modlitbě růžence, korunky k Božímu milosrdenství, vlastními slovy, nebo „jen“ výkřiky či vzdechy a pohledy duše. Doporučuji – a nejen začátečníkům – k četbě knihu „Modlitba pro začátečníky“ od Petera Kreefta. Výborným prostředkem duchovního růstu je dále zdokonalování vztahů s našimi blízkými.

Přínosem ve vnímání církve bude už to, uvědomíme-li si a začneme-li víc žít, že církev jsem i já a všichni my hledající Lásku, že církev nežije jen v kostele, ale i v rodinách a všude, kde je člověk otevřený Bohu, že církev je a bude taková, jací jsme a budeme my. Někteří „zvykovi“ katolíci během měsíců „svátostného půstu“ možná své „víře“ odvyknou a po jeho skončení se do kostelů už nevrátí; jiní snad naopak (znovu)objeví svou víru a budou z ní pak žít plněji. Lépe si uvědomíme význam jednotlivých gest mše sv. - kropení se svěcenou vodou, pozdravení pokoje... Budeme moci hlouběji porozumět teologii některých svátostí (např.: K čemu jsou při mši sv. laici, může-li ji sloužit kněz sám?). A pravděpodobně objevíme mnohé nové způsoby a prostředky pro pastorační (využití sociálních sítí,...).

23. března 2020

DCM, Františkánská 11, Plzeň 301 00 (vchod vedle Muzea církevního umění)
FB: DCM Plzeň; web: dcm.krestan.org; Instagram: dcm_plzen; YouTube: DCM Plzeň.
Kontakt: dcm@bip.cz.

Letošní Diecézní setkání mládeže je vzhledem k vládnímu vyhlášení nouzového stavu v souvislosti se šířením koronaviru ZRUŠENO.

Proběhlo...

Lyže s Horou

„Letos se Hora vrátila k tradici. A to ke každoročnímu výjezdu na lyže, který se konával před několika lety. Bydleli jsme na faře v Jáchymově, odkud jsme v sobotu vyjeli do nedalekých ski areálů. Kromě sportovních zážitků na nás mohla dýchnout i atmosféra minulého režimu, a to v jáchymovských štolách a na naučné stezce Jáchymovské peklo. Víkend jsme ukončili sladkou tečkou v místní kavárně a rozjeli se zpátky do Plzně, kde nás čekal začátek semestru.“ **Anežka**

BeYOUtiful

„Zpočátku jsem měla obavy ohledně programu, jak to bude probíhat, jestli to nebude přespříliš holčičí, což není úplně můj šálek čaje. Ale program byl ve skutečnosti uvolněný a všechno do sebe hladce zapadalo: hry, kreativní dílny, pohodová a duchovní část... Víkend jsem si užila a odjíždím odsud naprosto natěšená na další akci. Jediná má výtká tkví v tom, že to bylo umístěné ve městě, protože radši trávím čas venku na čerstvém vzduchu někde na samotě.“ **Máří**

Creative

„Země byla pustá a prázdná a nad propastnou tůňí byla tma.“ (Gen 1,2)

Přijďte ji s námi oživit, naplnit, rozjasnit...

Letos chystáme už druhý ročník tvůrčího minifestivalu „Creative“ pro mladé, který proběhne ve dnech 14.–16. srpna na statku Ferienhof Wiese v Příchovicích u Přeštic.

Čeká nás několik tvořivých workshopů; postupně je budeme odtajňovat na stránkách Creative. Mezi loňskými workshopy bylo například vytváření fotografií s Máří Dvořákovou, slam poetry s Ellen Makumbirofa ad.

Z doprovodného minifestivalového programu se můžete těšit na taneční kapelu Funky Monx či na inscenaci Malý princ v podání Víti Marčíka mladšího atd. Na Creative je nezbytné se – s ohledem k workshopům – přihlásit dopředu. Přihlašování bude spuštěno na minifestivalových stránkách od dubna. Jedinou výjimku tvoří sobotní koncertní večer, který bude otevřený i širší veřejnosti. Více informací časem na www.creativefest.cz.

Dále se chystá...

23. května Biskup Cup

24. června Te Deum

6.–11. července Refresh (exercicie)

19.–25. července Quest (tábor 12–15)

2.–8. srpna Úlet (tábor 15–18)

26. 7. – 1. 8. Rozlet (diecézní akce 19–33)

(Vzhledem k nouzovému stavu na území ČR a k preventivním opatřením zaměřujícím šíření koronaviru je možné, že některé z plánovaných akcí budou zrušeny.)

Další termíny naleznete v našem kalendáři akcí DCM na našich webových stránkách.

*Fotily Martina Klánová
a Anežka Hurťová*

Diecézní charita Plzeň navázala spolupráci s německým dobročinným spolkem Tafel e.V.

Diecézní charita tak reaguje na potřebu dále rozšiřovat výdejní síť potravinové pomoci a šatstva nejchudším a velmi uvítala nabídku německého spolku, který se této formě pomoci dlouhodobě věnuje. Mezinárodní dohoda byla uzavřena 28. února v Domažlicích.

Dohodu podepsal ředitel Diecézní charity Plzeň Jiří Lodr společně s prvním předsedou spolku Bad Kötztinger Tafel e.V. panem Arnfriedem Lauschem. Význam této přeshraniční dobročinné spolupráce byl potvrzen také přítomností starosty Domažlic Zdenka Nováka, prvního místostarosty Stanislava Antoše, domažlického vikáře P. Mirosława Giery a zástupců charitních sociálních služeb. Spolupráci přijeli podpořit další němečtí hosté: poslanec Spolkového sněmu Německa Karl Holmeier, bavorský zemský poslanec Gerhard Hopp, starosta města Bad Kötzting Markus Hofmann a tým německého dobročinného spolku. „Zjistili jsme, že máme společnou řeč v tom, jak pomáháme lidem v potravinové pomoci a v dodávkách ošacení,“ zmínil předseda spolku pan Lausch. „Důležité je, že si spolu osobně dobře rozumíme, vzájemná srdečnost a upřímnost je předpokladem pro úspěšnou dlouhodobou spolupráci,“ dodal pan Lausch. „Toto setkání je zdrojem další naděje,“ uvedl Jiří Lodr. „Máme skvělou spolupráci a skutečné přátelství s Diecézní charitou Řezno trvajícím již 27 let. Dnešní nové přátelství se spolkem Bad Kötztinger Tafel e.V. je dalším velkým darem pomoci lidem, a to na základě spolupráce organizací, které žijí dobročinností. Mám opravdu radost a věřím, že tato spolupráce pomůže v rozvoji naší pomoci nejen v Plzni, ale v brzkém čase přímo v Domažlicích,“ sdělil před podpisem dohody ředitel diecézní charity a poděkoval také domažlickému starostovi a místostarostovi za zprostředkování kontaktu na německý dobročinný spolek.

Děkujeme za výtěžek z benefičního plesu pro Jižní Ameriku

Z pátého benefičního plesu na podporu rozvojových projektů v Jižní Americe se nám tento rok podařilo získat čistý výtěžek ve výši 25 455 Kč. Peníze byly poskytnuty Pastorační a sociální charitě Beni v Bolívii na kampaň Pap-test, při níž zdejší lékaři každoročně preventivně vyšetří více než tisíc žen. Rakovina děložního čípku, jež má být takto zachycena v raném stádiu, je totiž hlavní příčinou úmrtí žen v Bolívii. Onemocnění podléhá čtyři až pět žen denně.

Diecézní charita Plzeň se stala správcem finanční sbírky vybrané na podporu rodiny malé Emičky

Diecézní charita Plzeň převzala správu nad finanční sbírkou ve prospěch rodiny malé Emičky, která po vážné dopravní nehodě 5. ledna u Tlučné stále zůstává na lůžku ve Fakultní nemocnici v Motole. Charita tak učinila po dohodě s matkou holčičky a pověřila svou sociální službu, aby s rodinnou byla v úzkém kontaktu a pomáhala jí při řešení neblahé životní situace.

Finance bude postupně uvolňovat Rada pro správu účtu, které budou písemně předkládány požadavky rodiny na využití peněz. Zajistí se tak maximálně efektivní využití finančních darů zaslaných do sbírky ve prospěch Emičky a dalších rodinných příslušníků přímo postižených následky havárie. Díky sociálnímu poradenství nebude muset rodina zbytečně čerpat peníze na potřeby, které bude možno pokrýt z dávek státní sociální podpory.

Součástí dohody je ujednání o pravidelném informování veřejnosti. Nejdéle jedenkrát za půl roku bude vydána zpráva o tom, jak přesně byla finanční podpora ze sbírky v uplynulém období využita. Informace budou zveřejněny zároveň na webu Diecézní charity Plzeň www.dchp.cz, Biskupství plzeňského www.bip.cz a Krimi Plzeň www.krimi-plzen.cz.

Petr Šimek, PR DCHP

Kostely a kaple Nejsvětější Trojice ve vikariátu Karlovy Vary

Kostely a kaple

V severní části vikariátu Karlovy Vary se nachází horská obec **Pernink**. Na místě dnešního kostela stávala dřevěná kaple sv. Anny z doby založení hornického města na začátku 16. století. V roce 1716 byl nahrazen dnešní jednoduchou zděnou barokní stavbou. Jedná se o jednolodní kostel s věží s jehlancovou střechou před západním průčelím. Vnitřní prostor je plochostropý s malbami a nalézá se zde trojramenný kůr. Vybavení kostela je překvapivě zachované. Hlavní oltář je akantový z počátku 18. století, jeho zlacené rozviliny s postavami andělů drží tři obrazy, z nichž hlavní je Nejsvětější Trojice. V lodi jsou mladší rokokové oltáře z druhé poloviny 18. století a také rokoková kazatelna. V podvěží je skupina Olivetské hory.

Při jízdě z Karlových Varů do Prahy lze vidět krajinářsky působivou obec **Andělská Hora** s hradem. Při silnici míjíte velmi zajímavou kapli Nejsvětější Trojice, kterou nechal postavit v letech 1698–1712 hrabě Heřman Jakub Černín, který v té době patřil ke špičce české společnosti. Projekt vypracoval černínský architekt Giovanni Battista Alliprandi. Předtím zde stávala dřevěná kaple Panny Marie ze 14. století, ve které byl umístěn reliéf Korunování Panny Marie, později uctívány jako sousoší Nejsvětější Trojice. K němu se váže pověst o vypálení kaple husity, kdy se v popelu kaple našlo neporušené sousoší.

Kaple má trojboký půdorys a je obklopena zdí se dvěma kaplemi, původně otevřenými. Dominantou vnitřku kaple byl trojboký oltář od pražského sochaře Františka Preisse. V roce 1730 bylo v Andělské Hoře založeno bratrstvo trinitářů, kteří se o kapli starali. V roce 1783 byla vymalována malířem Josefem Kramolínem, zbytky maleb se dodnes zachovaly, byť značně narušené, zejména destrukcí stropu. Trojboký oltář ale neměl takové štěstí. V roce 1842 se stal prostor kolem kaple hřbitovem a tehdy byla snesena křížová chodba a jedna ze tří kaplí. Po zrušení hřbitova v roce 1946 se areál stal otevřeným pro všechny vandaly a byl zcela zdevastován. Opraven byl v letech 2002 až 2004, kdy zničený boční oltář se skupinou Korunování Panny Marie byl nahrazen rozměrným obrazem oltáře v moderním pojetí.

Málo měst má tak působivé panoráma jako **Valeč** na východní straně Doupovských hor. Kromě zámku a farního kostela sv. Jana Křtitele je jeho součástí zámecký kostel Nejsvětější Trojice, který stojí samostatně na terase před zámkem. Byl postaven v letech 1710 až 1728 stavitelem Giovannim Rossou pro majitele

zámku Jana Kryštofa Kagera ze Žampachu. Kostel má dvě věže a dominantní kopuli. Za presbytářem je klasicistní hrobka rodiny Korbů z Weidenheimu. V ose před kostelem stojí nádherný sloup Nejsvětější Trojice z roku 1728, podle návrhu Františka Maxmiliána Kaňky se sochařskou výzdobou Matyáše Bernarda Brauna.

Vnitřní prostor je tvořen především centrálním oválným prostorem s kopulí, na který navazuje poměrně dlouhý presbytář. Nástrovní malby mají biblické výjevy, které namaloval místní malíř Brandt. V kopuli je malba stvoření a vykoupení lidstva skrze Nejsvětější Trojici. Jednotné vybavení s bohatou sochařskou výzdobou bylo pořízeno kolem roku 1730, autorem oltářních obrazů je vídeňský malíř Franz Hager. Ze stejné doby jsou i varhany s akantovými řezbami. Nepochybně tento kostel patří k nejkvalitnějším, nicméně opomíjeným barokním stavbám v naší diecézi.

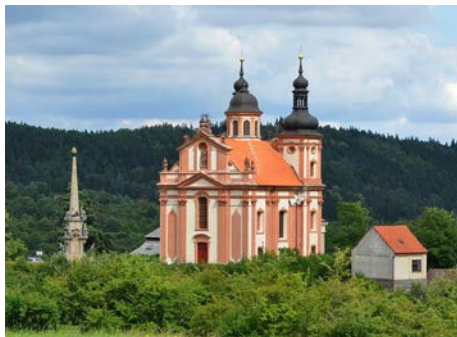
Jan Soukup

▲ Draženov

▶▶ Andělská Hora

▶ Valeč

Co se chystá

ROZLET – setkání pro mladé (19–33 let) **26. července – 1. srpna** v Nečtinech. Téma „...zvol si život!“ Vydejte se s námi (Vlastimil OMI, Petra, Pavel OMI, Jindřich) na cestu: tři dny budeme část dne putovat a dva dny přebývat. A každý z těch dnů spolu hledat, kam nás život zavedl a jakým směrem se vydat dál. To vše ve světle Božího slova a v síle společenství.

Cena 1400 Kč, přihlášky na www.bip.cz/nnn20.

ÚLeT – setkání pro mladé (14–18 let) **2.–8. srpna** v Nečtinách.

Společně strávený čas, trocha dobrodružství, (krátký) výlet, povídání, gangy, promítání, koupání, sdílení, volejbal, ringo, divadlo, oheň, spousta her a legrace... a úžasná parta podobně potrefených.

Cena 1 500 Kč, přihlášky na www.bip.cz/nnn20.

Napsali jste nám

Jan Vyčítal

Skladatel, zpěvák a ilustrátor, který měl „pevnou páteř“.

Začátkem března velkou country rodinu překvapila zpráva o náhlém úmrtí dlouholetého frontmana kapely Greenhorns Jana Vyčítala (8. 3. 1942 – 1. 3. 2020). Za totality měl pro své pevné názory zákaz vystupovat a publikovat, proto se realizoval pod pseudonymy. V čase, kdy se nejenom Česká republika potýká s invází nebezpečného viru, se v úterý 10. března 2020 v Praze - Strašnicích konalo rozloučení. S bratrem Josefem jsme si *ipsa die* udělali malou „pout“.

Nejdřív jsme se zastavili v Praze na Staroměstském náměstí, kde díky Bohu a nadšencům roste základ pro obnovu mariánského sloupu. Napadlo mě, že s návratem sochy Immaculaty bude mít náš národ větší inspiraci účinně bojovat nejen s viry infekce těla, ale i ducha... Pak jsme se přesunuli do areálu krematoria ve Strašnicích na poslední rozloučení s Honzou Vyčítalem. Předpokládali jsme „zvláštní“ spolčo trampů, veteránů a kamarádů. A předpoklad se naplnil. V úvodu zazněl Honzův hit *To tenkrát v čtyřicátom pátom...*, který věnoval US Army, která pod vedením generála G. S. Pattona před 75 lety osvobodila Plzeň. Pak vystoupil a na přání rodiny obřad moderoval P. Michael Špilar, farář z farnosti Praha - Chodov. S citem a srdcem vyzvedl Honzovy životní priority a jeho originální víru v Boha. Zcela zaplněný sál krematoria poté povstal k modlitbě za zesnulého. Na parte Jana Vyčítala mě oslovilo motto: „*Já jsem vzkříšení i život. Kdo věří ve mne, i kdyby zemřel, bude žít.*“ (Jan 11,25) Ať nás v této nelehké době, kdy se motto diecéze „*Nebojte se! Já jsem přemohl svět*“ aktualizuje v nepředpokládaných událostech, vede k důvěře v Boha a ke skutkům křesťanské lásky, které by ani Covid-19 neměl zastavit!

P. Pavel Kavec, CM

11. března

Do tohoto zpravodaje přispěli svými fotografiemi: Anežka Hurtová, Martina Klánová, Soňa Píkrťová, Pavel Říha, Jan Soukup, Jiří Strašek, Jaroslav Vyčichlo a další.

Diecéze plzeňská

**NE
BOJ
TE
SE!**

Já jsem
přemohl
svět.

(J 6,20;16,33) | Motto plzeňské diecéze 2020